

Yandığım Kadar Koru Beni Rabbim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Temmuz 2019

Yelkenleri indirdi suya öbeğinde güllerin
Bir reverans ile kokladığım hanım eli
Demek ki aşkın ihaneti
Solgun bir gül olmayı reddettiđim
Bekası ömrün
Sersem yüređimle sepetlediđim sefalet sözüm ona
Dikleşen bir acı
Belki de aç demeliydim
Lakin çeke çeke suyu içine
Daraldı ruhum ve künyem.

Bir esinti misal...
Düş batağından kubura düşen bir yanılğı
Aslında yenilgilerimin toplamıdır tüm yazdıklarım
Bir sureyi çekerken içime
Protokolde geçer ömür
İpin ucunu kaçırdığım yıllar...

Aman, Allah'ım, bu ben miyim?
Yüzüm yerde yüređimde sensin Rabbim
Esefle kınadığım o küçük kız çocuğu
Bil ki sana emanet tüm doğrularım ve de yanlışlarımla
Hala seçmeyi beceremediğim o şık şıklar:
A'da saklı iken hayatın gizemi
Hala satır başındayım
Bir de iri puntolarla kendime sesleniyorum
Hangi zalimse yüređimi es geçen
Sence mola mı vermeliyim arayışına?
Lakin bulup bulduđum ne ki?

Közünde ömrün sözü özü bir fani
Ah, bir de yok sayılmasaydım şu hayat denen piyangoda
Benlik bir kaygıyla çıkıp da yola
Biz olmaya delalet her satırım
İçimde kurşun ağırlığında bir sızı

Ve gözün iyi ki de üzerimde
Sığındığım tek limansın
İnsanlığımı sorgulayan hangi güruh ise
Lütfen minnet etmeme asla izin verme.

Konuşluyum işte ben İlahi sevdaya:
Hala büyümediğim ne bir rivayet
Ne de uğrayan adresime nice lanet
Varsın soldursun düşlerimi
Yeter ki izin ver yeniden düş kurmama
Bir de düşmemi engelle
Varsın gözünden düşeyim kimi sarnıcın
Yoksa insanların künyesinde saklı sırları mı,
Beni asla ilgilendirmeyen...

Ve de içim dışım bir göğün antenlerinde kurulu yuvam:
İçimdeki saka kuşu elbet sonlandıracaktır
Bunca yası.

Kubbemde aşk ve rahmet;
İndinde yüreğin az biraz sefalet
Sen bildikten sonra beni
Varsın terennüm etsin bunca zulüm ve eziyet
Elbette şafağın sanrısıyım
Elbette aşkın en derin yankısıyım
Elzem olan ne ki?

Bir yudum su bir dilim ekmek
En güzeli de merhamet yüklü varlığıyla
Bana sunduğun teselli ve rehavet.
Aşkî azığa alanlara duyurulur
Hele ki yüreğin asası bir dem huzursa
Yandıgım kadar koru beni
Yaktığım ne ki, güzel Rabbim?

Önce yüreğim sonra hanem ateş aldı
Elbet diri bir hüznle serildim yollara
Erdiğim hidayet değil mi evrenin sunumu?
İhya oldum ve aşkınla ve kâinatın coşkısına da nail

Bir sefil fani:

Gözleri enginlerde

Gönlünde saklı surelerle

Yaşadığım kadar mutluyum ben inancımla

Yeter ki solmasın içimdeki umut tarhi.